
Učí klienty, jak telefonovat a napsat životopis

Učí klienty, jak telefonovat a napsat životopis

Lucie Ehrenbergerová studuje 6. rokem teologii a psychosociální vědy na HTF UK, v září ji čekají oborové státnice. Současně se věnuje na částečný úvazek práci se sociálně vyloučenými lidmi v Praze 3. Tyto zkušenosti ji ovlivnily natolik, že se rozhodla změnit téma své diplomové práce.

Při škole pracujete v neziskové organizaci Ježek a čížek. Co je náplní vaší práce?

Působím jako pracovní asistentka v rámci projektu Návrat do práce. Projekt je určen lidem s trvalým bydlištěm v Praze 3, kteří jsou sociálně slabší, dlouhodobě nezaměstnaní nebo po výkonu trestu. My se je snažíme resocializovat a pomáháme jim s hledáním zaměstnání. Docházet mohou třeba do Job Klubu, kde si přes internet vyhledávají pracovní inzeráty. Když někdo s počítačem neumí, pomůžeme mu. Poučíme je také, jak by měli kontaktovat potenciálního zaměstnavatele, a umožníme jim zdarma si zavolat. Pomůžeme jim sestavit životopis a motivační dopis.

Naše sociální pracovnice jsou schopny poradit v sociálně-právních záležitostech, vedeme i tréninky pracovních dovedností, v nichž by si klienti měli osvojit pracovní návyky. Proto chodí uklízet parky a ulice na Žižkově. Musí se naučit, že do práce se chodí každý den, že mají nařízené přestávky a jednou za týden dostanou peníze (odměna činí 50 korun). Když onemocní, musí se nám omluvit jako v běžném zaměstnání.

Je něco, co vás při práci s klienty překvapilo? Co je třeba pro tyto lidi nejtěžší?

Setkala jsem se tu s něčím, co mě velmi překvapilo a zasáhlo. Já se pohybuji ve společnosti, kde moji spolužáci, moje rodina i moji přátelé dokážou sami napsat životopis a kontaktovat zaměstnavatele. Brala jsem tedy jako normu, že člověk ví, že dopis začíná oslovením. Naši klienti to ale netuší a je pro ně velmi těžké si to ve svém věku osvojit, protože se s tím doposud neseťkali. Někteří neznají ani základní pravidla komunikace po telefonu. Klient třeba volá zaměstnavateli, ani se nepředstaví, a když zjistí, že finanční odměna je pro něj nedostačující, tak bez pozdravu zavěsí. To vše my je učíme.

Proč jste si vybrala práci s tak náročnou klientelou?

Protože tato skupina je opomíjená, všichni se raději věnují dětem. Tito lidé sice stojí na okraji společnosti, ale i jim je potřeba pomoci.

Svá studia jste si o rok prodloužila. Co se přihodilo?

V šestadvaceti na mě padla studijní krize. Všichni kamarádi jezdili po světě a já měla pocit, že mě tu nic nadržuje. Chtěla jsem zažít něco jiného, než se začnu usazovat a budovat „kariéru“. Proto jsem vyrazila do Turecka. Byla jsem tam už na chvíli v létě a Istanbul mi úplně vyrazil dech. Přerušila jsem tedy školu, skončila v práci, pronajala byt a odjela jsem. Měla jsem peníze na tři měsíce a počítala jsem s tím, že si najdu práci. Tu jsem si i našla, hlídala jsem devítiletou rozmazlenou holčičku. Problém byl, že jsem ve svém věku už byla zvyklá bydlet sama, a tady jsem se musela podřizovat chodu rodiny. Na všechno jsem se jich musela ptát a dovolovat se. Po necelých třech měsících jsem u nich raději skončila a šla pracovat jako servírka v kavárně. Za vydělané peníze jsem pak cestovala. Přitom jsem nabrala druhý dech a rozhodla se školu dostudovat.

Jedny státnice už máte za sebou, druhé vás čekají v září. Co diplomová práce?

Jako téma jsem si nejprve zvolila „Vznik a povaha interkulturních konfliktů z pohledu současné psychologie“. Nedávno jsem si ale řekla, že bych měla psát o něčem, co víc znám a umím uchopit. Proto jsem změnila téma na „Možnosti pracovní rehabilitace pro osoby bez příštíře a sociálně slabší občany na území hlavního města Prahy“.

Zůstanete v neziskovce i po škole?

Ráda bych, ta práce mě baví. Uvidím, jestli mi v září rozšíří pracovní poměr, nebo si k tomu budu muset z finančních důvodů najít ještě něco jiného.

Lucie Kettnerová